

LIBRIS

We know
books

@ Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, Sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: 021 348 14 74
0733 131 145, 0728 084 802
difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: 021 348 14 74
0728 084 802, 0733 131 145
contact@edituraeikon.ro
www.librariaeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de
Consiliul Național al Cercetării Științifice (CNCS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AMARIEI, EMILIA

Irizări : jurnal dintr-un labirint interior : poeme / Emilia
Amariei ; pref. de Ottilia Ardeleanu. - București : Eikon, 2026

ISBN 978-606-49-1643-3
I. Ardeleanu, Ottilia (pref.)
821.135.1

Copertă de Vodă Tudor

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

Emilia Amariei

IRIZĂRI

Jurnal dintr-un labirint interior

poeme

Prefață de Ottilia Ardeleanu

E I K O N

București, 2026

CUPRINS

Prefață: <i>Miezul cuvintelor, miezul luminii</i>	5
Nirvana.....	11
Conexiune.....	13
Ora stearpă.....	14
Zămisliind îngeri.....	15
Nu țipați la mine, cuvintelor	16
Două maluri	17
Pui de lumină	18
Șarade.....	19
Trandafiri sălbatici.....	20
Unde concentrice	21
Zămbet fulgerător.....	23
Ochii lui Dumnezeu	24
SOS.....	25
Mantră	27
Deghizări	28
Șoimi.....	30
Jocul literelor.....	31
La o limonadă.....	32
Clarviziune	33
Și eu, și tu.....	34
Atât de mici.....	35
Declarat vinovat.....	36
Sindromul Stockholm.....	38
Între Cer și Pământ	39
Oamenii-îngeri.....	42

Focul catharsisului.....	43
Start eşuat.....	44
Experiment.....	45
Senzații.....	46
Biblio-memorie.....	47
Diferențe.....	48
Din țăntari, armăsari.....	49
Moment curbat.....	50
Este scris.....	51
Cuvântul nemodificat genetic.....	52
Opinii.....	53
Irizări.....	54
Hecatombe.....	55
Credeau că sunt fericiți.....	56
Să nu stărnim dragostea.....	57
Zbor adimensional.....	58
În derivă.....	59
Moarte clinică.....	60
Al Nouălea Cer.....	61
Doar o iluzie.....	62
Calea.....	64
Am văzut pescăruși.....	66
Pedeapsa.....	67
Asfințit magistral.....	68
Incertitudini.....	69
Dormi în pace.....	70
Recurențe.....	71
Matrix.....	72
Înțeleptul.....	74
Un fulg întârziat.....	76
Alchimie întâmplătoare.....	77
Un grad de hazard.....	78
Vocea salvatoare.....	79
Oare voi, îngerii.....	80

Trepte.....	81
Implozie.....	82
Suflet desculț.....	83
Catapultare.....	84
Cuvinte din miezul luminii.....	85
Dincolo de opac.....	86
Despletire.....	87
Prin vise străine.....	88
Furci caudine.....	89
Pumni în vânt.....	90
Aripi.....	91
Mulți... în grădina Ta, Doamne.....	92
Sorii altor lumi.....	93
Dualism.....	94
EU și EL.....	96
Știi.....	97
Sceptrul victoriei.....	98
Libertate.....	99
Indicatoare.....	100
Deșertăciune.....	101
Nu înceta să cauți.....	102
Upercut fonc.....	103
Mama.....	104
Căutând răspunsuri.....	105
Ședință.....	106
Ruminații.....	107
Năluciri.....	108
Liniște ascuțită.....	109
Raza.....	110
Ca un copac bătrân de zile.....	111
Delir.....	112
La o cafea pe notele lui Chopin.....	113
Am obosit.....	114
Doar în mintea ta.....	115

Gânduri-păsări	116
Praguri	117
Pumnalul.....	118
Rugă	119
Tăcere ucisă.....	120
Amprente	121
Amor fatal.....	123
Lupte.....	124
Vom ajunge acolo.....	125
Testamentul luminii	127

NIRVANA

poate așa a fost să fie
să nu trimită nimeni spre mine
cuvinte-lumină
până la tine
îți sorb fiecare literă
mă întorc în cuibul meu și
nu fac altceva decât să aștept
un alt dezmăț de metafore

când mai curge câte o lacrimă
încerc să mă conving că e bine așa
pentru că uneori
mi-e atât de dor de o îmbrățișare
încât mor în acest gând
ca să nu mă întorc
la vitregiile vieții

da, suntem nebuni pentru lume
niște nebuni expulzați din rai
tu îmi pari coborât de dincolo timp
descifrezi mesaje din lumi paralele
și nu știi
serafim ești, om sau fantasmă

aș rămâne veșnic la picioarele tale
să ascult, să învăț
să mă întorc la Sinele curat
căci prea m-am înăsprit grăind singură

femeia își schițează intenția de zbor
prin faldurile dimineții.
umbre subțiate se desprind de pe retină
simte cum se apropie ora prolifică
dar ceața aceea dușmănoasă
învăluie crestele creației
și poemele se prăbușesc în neant

o pană rătăcește pe fila unei vieți
ferindu-se de forțări lingvistice
cuvintele se revarsă
dar, brusc se retrag
împinse de resorturi ostile
albul redevine imaculat și sec
în timp ce pe altarul unei lacrimi
măinile se împreunează a rugăciune

ea privește înainte
cu toate că
păsări de pradă îi întunecă zarea.
a venit vremea, își spune,
să ard pe rug gândurile obsesive
să mă observ, să mă cunosc
să ating apogeul ființei mele

iată de ce alung ora stearpă
oricând pot să devin
cea mai bună versiune a mea

ZĂMISLIND ÎNGERI

poemul nu știa să pășească
experimentase doar plutirea.
venea dintr-o sferă
care topea în cuvinte întunericul
căutând o minte care
să-i dea formă și
a ales să-i devin mamă
în lumea lui Zero.
l-am prins de mână,
învățându-l dansul prin
iluzia materiei

poemul n-a coborât din eter
se temea de jarul păcatului
buzele fecioarelor
îl goleau de cuvinte
fermitatea sânilor îi lăsa
noduri între rânduri
căci toate curbele
se întâlneau în perfecțiune

descoperind taina desăvârșirii
poemul, pe jumătate gol
se ținea cu literele de cer,
în pânțele cuvintelor-fecioare
zămislind îngeri

Nimeni nu trăiește pentru el însuși
totuși, voi, porumbei voiajori prin poeme
v-ați așezat pe streășină minții
și-mi cereți răvașe pentru ziua de mâine.

Să se audă liniștea cum se așază
pe marginea gândului.
Nu țipați la mine, cuvintelor
mă tot scobiți prin creier, ca niște burghie
și nu vreau să vă nasc înainte de vreme.
Așteptați-vă rândul întrupării,
când e timpul tăcerii nu sfâșiați liniștea.
Vi se cuvine un repaus
în cămașa de umbră a iubirilor mele.

Întoarceți roata cerului
și modelați pentru oameni
răbdarea înțelepciunii lui Iov,
faceți vase de cinste pentru împărăția luminii și
liniște... liniște să fie în ungherele minții,
gândurile vinovate ale lumii să cadă,
nu vedeți cât este de palidă moartea între două tăceri?!

Gândiți atât de tare, încât
vă aud din miezul însingurării,
precum aud embrionii de grâu explodând sub țărână
iar pasărea...pasărea aceea care nu se vede,
dar cântă în inima pădurii ca în inima mea.
mă ascunde în propriul ei cântec.

DOUĂ MALURI

Dacă nu plouă
se va stârni plânsul
din inima de lavă a țărânei;
se vor deschide gurile sufletelor
precum ale peștilor – pe uscat.

Deși timpul se încovoiaie ca o virgulă
între două perne fără rost,
totuși le așez acolo seară de seară.

O fință invizibilă îmi doarme alături,
genunchii cuvintelor tremură
în taina rugăciunii de noapte;
sufletul încearcă să coboare de pe cruce,
în timp ce visez
cum două maluri se aruncă
spre mijlocul apei,
căutând îmbrățișarea.

știind că numai „acum” și „aici” există
urmăream și eu niște raze
cu intenția să asimilez viața –
cât mai multă viață

am vrut să torn un pui de lumină
în centrul ființei mele;
l-am extras din flăcări îndepărtate
pe care un imperiu de gheață
voia să le stingă

pe chakra inimii
s-au așezat umbre și zvonuri
ca niște implanturi ostentative
și numai un chirurg astral
mai putea să le scoată

printre sechele ți-ai făcut loc
luminiță plâpândă
ai continuat să pâlpați sub obroc
așteptând ziua înălțării
cerul promis întârzia să crape norii
dar vindecătorii interstelari te-au zărit
și te-au suit la ceruri ca să te crească

la limita dintre bine și rău
mă mai lupt să am inima sus
acolo unde izvorul tău, pui de lumină,
mă tremură, mă trezește, mă cheamă

ȘARADE

cu devieri de la direcție
încerc să traversez câmpul minat
dintre mine și tine.
stânga – dreapta se clatină
fața mi-o iau niște umbre
și mă izbește vântul
de spaimele morții

fixez un reper – umbrele dispar
furtuna se oprește
dar nu mai știu
unde mă aflu și încotro merg

cred că voi face o baie de soare
chiar în centrul acestor șarade
mă voi juca de-a v-ați ascunselea
prin puful norilor dezlânați
până când voi topi nesiguranța
cu suflarea dulcii mele nebunii

nodul rutier devastat de poluare fonică
va dispărea
și iarba va crește
ca să nu i se mai audă strigătul –
de sub asfalt
până în inima stelelor

poate atunci voi recunoaște
lumina vechilor cărări